

Тања Милутиновић

ТРИПТИХОН

СТВАРИ

Никада нисам причала о томе. Не знам зашто. Али оно што је највише болело: биле су те ствари. Чак је и поглед на картонску кутију са јефтиним патикама, могао да пробуди осећај кривице... да опомене на безобзирност потомака. Те нове патике које ниједном није стигао да обује, биле су ретка ставка коју је издвојио за себе – чинило се да му ништа не треба. Био је невероватно скроман. Подразумевало се да ће се свега лишити због нас.

И та фиока. Једно ретко место које је спасао од најезде наших никад распоређених дрангулија. Морала сам да је сакријем на таван. Толико ми је било тешко да је гледам.

Када сам после дуго времена случајно налетела на њу, унутра је било све како се затекло последњег дана: његови лекови, лична карта, здравствени картон, стари кожни новчаник, који је чини ми се одувек имао... и онај јетки, препознатљив мирис коже, нешпчилео деценијама...

СУСПРЕТИ

Не видим зашто бих ишла на гробље. Већ се срећемо довољно често. Сасвим ненадано, обично са леђа, укаже се погрбљен, сед, прерано остарео, оштрих власи око дубоких зализака. Посматрам како се спушта испред мене нашом улицом, са полупразном кесицом из продавнице. Увек је носио мало, а и то му је бивало сваким даном све већи терет.

Некада га видим из аутобуса, где промиче леђима окренут, са рукама прекрштеним позади, у једној од ретких болесничких шетњи. Последњих година скоро да је престао да излази.

Али сада се опет повремено појављује. Покушавам да га осмотрим боље, да му угледам лице, а опет стрепим од тога. Он се никада не окрене.

Док гледам нетремице, срце ми убрзано куца – то је његово ухо, то су његови залисци, крајак чела... То је тај познати став... Некада мање, некада више стар, погрбљен, уморан, одсутан, али једно сам сигурна – то је баш увек он.

ПОСЕТА

Понекада, неочекивано, само се појави. Уђе на врата изненада, најчешће лети, када правимо промају. Ваљда помисли, пролаз је слободан, и неопажен уђе, тек тако. Седне на двосед и смешка се.

– А ту си, неко време те није било. Узвраћам му осмех.

Он седи мирно, али видим ја, има га свуда. Осећам то његово, чудесно лагано, интезивно, али некако благо присуство.

– Ма да, само ти тако седи – кажем му са лажним негодовањем. – Ако ме неко чује како причам са тобом, мислиће да сам полудела.

Отац се на то само насмеје.